

Pokojna Martina Šuštaršič, rojena leta 1901, je svojega pol leta starega sina dala v rejo in odšla k zidarjem.

Iz njene pripovedi spoznamo, kako malo je bila vredna dekla na kmetiji in kako težko je bilo najti službo in se osamosvojiti:

»Moje življenje je bilo eno samo delo in delo. Prostega časa nisem imela. Služila sem že pri četrti družini. Bila sem nepoučena in tretje leto službe sem zanosila z moškim, ki je obiskoval samsko gospodinjo. Leta 1923 sem rodila sina. Že tretji dan po porodu sem vstala in šla na njivo pulit korenje. Otrok je bil po ves dan sam, prišla sem ga samo podojit. Tako nisem mogla več živeti. Ko je bil otrok star pol leta, sem ga dala v rejo, sama pa sem našla delo pri zidarjih. Predilnica je za svoje delavce gradila stanovanja na Stavbah. Štiri ženske smo ročno zmešale malto za šest zidarjev in vse znesle do njih. Mojster Šorn nas je po štajersko pohvalil: »Gromska strela. Babe, kako ste pridne«.

Pošteno smo delale in dobro zaslužile in temu primerno smo si privoščile tudi malico. Ko je otrok shodil, sem ga dala v rejo k njegovi sestri. Plačevala sem 300 din na mesec in vesela je bila zaslužka. Sina sem obiskovala na štirinajst dni in ga razvajala s sladkarijami.«

Vir:

Dolšek, Ida. Špinerbal: litijski ples predilcev. Šmartno pri Litiji: Biroservis, 2011, str. 20.